

komme i Land, maa vi komme i Land! — lige-
 faaldt kan jeg i dette Tilfælde være med til uden
 jaglig Gjennemgaaelse af hele Spørgsmaalet at
 gaa saa flot hen over det og sige: Der er
 Misregjering i Vestindien, og derfor bevilge
 vi Intet. Derfor skulle de Herrer søge at klare
 denne Sag; lad os enes om at sige: Vi sagde
 den Gang tre Aar, det var for længe, vi lode os
 lede af de Herrer, som nu tale saaledes om Mis-
 regjering, til at sætte saa lang en Frist, lad os
 endelig se at faae Betingelserne fatte anderledes,
 lad os i Forening arbejde paa at faae dem for-
 bedrede. Dette udtaler jeg aabent og frit, fordi
 jeg siger, at jeg tager ikke imod Grunde, som jeg
 betragter som hule, for et Standpunkt, der i og
 for sig ikke er forsvaerligt, selv om vi ad forskjel-
 lige Veie komme til det samme Maal med Hen-
 syn til denne Lov. Naar jeg da ser aldeles bort
 fra de Herrer og spørger: Hvorfor har det ærede
 Medlem fremsat sit Forslag? da vil jeg sige, at
 mig var det besynderligt, at han vilde fremsætte
 det, da han den 14de November sammen med det
 ærede Medlem fra Nøen (Boffen) med flere stemte
 mod, at en Skrivelse til Ministeren om Dplys-
 ninger, der var holdt i almindelige Udtryk, blev
 holdt tilbage indtil næste Dags Morgen, for at
 jeg kunde rette mine specielle Spørgsmaal til Mi-
 nisteren. Det skal jeg nu ikke gaa videre i Rette
 med det ærede Medlem for; han har sagt, at han
 har Ret til at gjøre Forandring i saa Henseende,
 han har Ret til at sige: Ogsaa jeg fra mit
 Standpunkt ønsker flere Dplysninger — der lig-
 ger flere Tanker i min Betænkning, som ikke ere
 fremkomne —, ligesom vi fra vort Standpunkt
 kunne ønske det. Nu vil jeg med Henyn til vort
 Standpunkt sige, at vi efter mit Skjøn ingen Brug
 have for flere Dplysninger for at stemme over
 dette Lovforslag. Ønsker man, at Sagen skal gaa
 i Udvalg, vente vi, at man vil indbefomme vore
 Spørgsmaal om yderligere Dplysninger, for at vi
 derigjennem kunne faae Leilighed til at fremsætte
 i en Tillægsbetænkning, hvad jeg er overbevist
 om vil blive en endnu yderligere Bestyrelse af,
 at vi have truffet det Rette i vor tidligere Be-
 tænkning. Jeg begriber nu for øvrigt ikke, hvor-
 ledes dette lille formelle Spørgsmaal kan
 have nogen videre Betydning, thi enten
 vi forfatte Forslaget idag, og de Herrer
 faae en Dpløsning, eller det først sker om
 to, tre, fire eller fem Dage, er det en aldeles
 ligegyldig Sag. De Herrer vide jo, at den, der
 tror, haster ikke, og jeg siger: Da jeg ikke gaar
 ud til Bælgerne paa de Herrers Grunde, hverken
 i den ene eller i den anden Retning, saa har jeg
 ikke Noget imod, at vi komme til Bælgerne efter
 at have viist, at vi have søgt alle de Dplysninger,
 vi kunde faae indsamlede, for at begrunde det ind-
 tagne Standpunkt. Det ærede Medlem for Rigs-
 behavns 5te Valgkreds vil efter denne Udtalelse
 fra min Side vide, paa hvilken Motivering jeg

stemmer for hans Forslag, altsaa lige bestemt imod
 de Motiver, han isørigt setvmodsigende forlangte.
 I Begyndelsen af sin Tale sagde han, at man
 ikke stemmer over Motiver, men i Slutningen af
 den fremsatte han Motiver, over hvilke man skulde
 stemme (Afbrydelse). Det gjorde det ærede Med-
 lem. Han fremsatte den Anskuelse, at det ikke
 vilde gaa an at stemme for hans Forslag, med
 mindre vi stemte i den Hensigt at ville forandre
 det foreliggende Lovforslag og indbefomme Re-
 gjering; men i den Hensigt stemmer jeg ikke
 for hans Forslag. Naar jeg stemmer for det ærede
 Medlems Forslag, da sker det i den Hensigt
 at erholde yderligere Dplysninger, og, naar saa-
 danne fremkomme, da benytte dem efter bedste
 Overbevisning. Det er en ren Forvaring. Naar
 nu det ærede Medlem ønsker, at hans Forslag
 desuagtet skal faae min og mine Venners Stemme
 — hvor Waage der vil stemme saaledes, hender
 jeg ikke — da lade han sit Forslag staa. Men
 hvis han ikke ønsker, dersom Forslaget bliver ved-
 taget, derved at støtte vor Opfattelse af det, da
 tage han det tilbage. Mig er det aldeles lig-
 gyldigt, om det ærede Medlem tager sit Forslag
 tilbage eller lader det blive staaende. Lader han
 Forslaget staa, skal jeg vise ham den Opmærksom-
 hed — og det kan ogsaa nytte os — at benytte
 den Leilighed, der derved er given, og hvorved
 man kommer os ind paa nu, hvad man ikke har
 gjort før; men vil han ikke fastholde Forslaget,
 bliver det os efter den nuværende Stilling ganske
 det Samme.

Sagd: Jeg skal ikke faste nye Forhand-
 lingsæmner ind i Debatten, men forsaavidt den
 ærede sidste Taler og endnu mere den ærede Rigs-
 dagsmand for Leire (Solstein) omtalte de af mig
 igaar og idag hævdede konstitutionelle Principer
 paa en saadan Maade, som om de stode i Strid
 med al sund konstitutionel Praxis, skal jeg ubede
 mig den ærede Formands Tilladelse til at oplæse
 et Par Linier af Englands berømte Historieforfatter,
 Macaulay. I hans Skildring af den engelske
 Forfatningshistorie er der et Par Linier, som
 netop passe udmærket her, og jeg maa bemærke,
 at han ikke der taler om en Forfatning, der som
 vor kun har bestaaet i 29 Aar, men om en
 Forfatning, som allerede den Gang havde bestaaet
 i flere Hundrede Aar. Han siger først om
 den konstitutionelle Regjeringsform, at den „kan
 opnaa en høj Grad af Fuldkommenhed længe før
 Grændserne mellem den udvøvede og den lovgi-
 vende Magt ere nøie bestemte“; og senere kom-
 mer han til nogle Udtalelser, som jeg vil bede
 den ærede Rigsdagsmand for Leire rigtig at bide
 Mærke i. Han taler om Regentens og Regjerin-
 gens Forhold i den første Periode af Englands
 Forfatning, og siger da, at hvor den „i en al-
 mindelig anerkjendt og god Hensigt udviklede en
 Kraft, som overfled Lovens Grændser, saa til-